

John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N^o

★ ADAMS

224.2

Digitized by the Internet Archive
in 2010

D E

S P R E E K E N D E

S C H I L D E R Y.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHILLI DE RAY

2

D E
S P R E E K E N D E
S C H I L D E R Y.
Z A N G S P E L.
GEVOLGD NAAR HET FRANSCH VAN
A N S A U M E.
D O O R
B A R T H O L O M E U S R U L O F F S.

T E A M S T E R D A M,
By JAN HELDERS, in de Nes, by de Pieter-
Jacobstraat, 1781.
Met Privilegie.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

TOEWIJDING

A A N

M E V R O U W E

JOHANNA DOROTHEA

T A D D E L,

Geb. LUYKEN.

De Vriendschap, die my, lang en byna van dien tyd;
Dat ge, in uw vroege jeugd, de americaansche stranden,
Om Amsterdam, verliet, en veilig hier mogt landen,
In uwer oudren harte een plaats hadt toegewyd:

Kunstliefde en heuschheid, die uw'echt vriend, als om stryd
Oprechte vrienden maakt en, door de sterkste banden,
Zyn harte aan't hart verbindt van zulke onschatbre panden,
En ook myn vriendschap wekt, die geen verkoeling lydt:

Uw lust in dichtkunde en muzyk, dat elk kan streelen,
Als gy uw gaaven toont door uw bekoorlyk spelen,
Dit alles noopt me, dat ik u dit zangspel wy'...

Het wordt u, tot een blyk van achting, opgedraagen,
En (kan die achting en myn vriendschap u behaagen)
't Blyve u Mevrouw, van beide een spreekend schildery.

B. RULOFFS.

De 6de van wintermaand,

MDCCLXXX.

B E R I C H T.

De goede uitflag, dien de Smirnsche Koopman, by deszelfs vertooning als een zangspel in den Amsterdamschen schouwburg, in het voordeden seizoen, gehad heeft, en waarlyk tegens de verwachting van veele dicht- en zangkundigen, die myn voorstel, aan den Heere P. J. UYLENROEK, (met voorkennisfe der Ed. Heeren gemmitteerden tot de zaaken van den Amsterdamschen schouwburg) om zyn tooneelspel door

B E R I C H T.

zangstukken te doen verryken, gedaan, veroordeelden, die goede uitslag, en de ongemeene yver der Tooneellisten in het beoëffenen hunner muzykstukken, benevens het voordeel, dat gemeldde Smirnsche Koopman den schouwburg toebragt, gaven mynen dichtyver meer dan gemeenen aandrang, om het voortbrengen van eenig diergelyk zangspel te onderneemen.

Eenige ledige uren bragt ik, dienvolgende in het vertaalen dezer SPREEKENDE SCHILDERY, door. Men zal, denk ik, toestemmen, dat dit spel, onder veelen van zodanigen aart, ten aanzien van schikking en muzyk, verre is van het minstbehaagelykste te zyn.

Om de woorden, op eene verstaanbaare wyze, onder der muzyk te brengen, was ik genoodzaakt, ge

B E R I C H T.

lyk dichtkundigen dit bespeuren zullen, ongelyk
e zyn in de maate der zangversen. De fransche
omponisten gaan, in dit opzicht, dikwyls zeer
verre. Zy maaken niet alleen, door het byvoegen
van woorden, welken in de oorsprongelyke zang-
stukken niet staan, van dicht ondicht, maar laa-
ten, naar hun goeddunken, verscheiden regels, ja
halve coupletten uit. Ik wil gaarne bekennen, dat
men, by het schikken van versen op muzyk, met
de dichtkunde een weinig de hand dient te ligten,
zonder welke vryheid niemant, voor zo verre ik
het versta, wel zoude slaagen: doch die vryheid
trekt men te verre, wanneer men woorden uit-
laat, welken in de zangstukken staan, 'en 'er zul-
ken byvoegt, welken de dichter niet verkoozen heeft,
'er in te voegen.

Ik

B E R I C H T.

Ik heb ondervonden, dat deze handelwyze geen geringe zwaarigheden in zich bevat, voor de zulkken, die, hunne zangstukken beoeffenende, de woorden uit het boekje geleerd hebben.

Zo deze myn arbeid den leezer of aanschouwer eenig genoegen en den schouwbürg voordeel toebrengt, dan zal ik my verblyden, door dit voorvan spellen, ten aanzien van beide, ook iets te hebben verricht.

V E R B E T E R I N G.

Bladz. 23 Reg. 11 staat, Dat men in Lees, Weet dat m' is

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
burg, hebben, volgens Octroy door de Heeren Staaten
van Holland en Westvriesland, den 5den November,
1772. aan hen verleend, het recht van deze Privilegië,
alleen voor den tegenwoordigen Druk van DE SPRE-
KENDE SCHILDERY, *Zangspel*, vergund aan
JAN HELDERS.

Amsterdam, den 25 October, 1780.

Geene Exemplaaen zullen voor echt erkend worden,
dan die, door een der Heeren Gecommitteerden, onder-
teekend zyn.

VER-

V E R T O O N E R S.

CASSANDER, *Voogd van Isabella.*

ISABELLA.

COLOMBINE, *Kamenier van Isabella.*

LEANDER, *Nees van Casfander, en minnaar van Isabella.*

PIEROT, *Knecht van Leander.*

Het TOONEEL verbeeldt het huis van
CASSANDER.

De Schildery, welke de afbeelding van CASSANDER vertoont, ziet men, in het verschiet van het tooneel, op een' schilderezel geplaatst.

D E

S P R E E K E N D E

S C H I L D E R Y .

Z A N G S P E L .

E E R S T E T O O N E E L .

ISABELLA, *alleen.*

A R I A .

Voor een meisje, jong en aardig,
Vry gegoed, beminnenswaardig;
Houdt me een ieder, die my ziet.
Steeds aangezocht en aanbeden...
Waarom ben ik niet te vreden?
Maar, helaas! ik ben het niet.

't Hart verbergt zyne ongenuchten;
't Zucht, en ik versta dat zuchten;
'k Toon my echter bly van hart.
Welstaanshalven moet ik veinzen,
En bedekken myn gepeinzen.
Wat verwekt deez' dwang me een smart!

Voor een meisje, *enz.*

'k Ben, zonder twyffel, in die jaaren,
 Waarin men huwen kan en mag.

'Ik wensch 'er na—het moest, maar mag my niet weêrvaaren;
 Want, federt ik Leander zag,

Voor wien myn harte alleen is ingenomen; —

Sints ik hem heen zag gaan,
 Zo ver zelfs hier van daan,

Dat hy veelligt nooit wederom zal komen,
 Nam my de dood myne ouders af:

Nu zoekt myn voogd, schoon reeds met eenen voet in 't graf,
 My tot zyn vrouw te maaken...

Hoe ik de zaak ook wende of keer',
 'k Weet, op myne eer!

Uit die beslommring niet te raaken:

En nochtans moet ik 't een of ander onderstaan.

Wat zal ik doen? Ik moet met Colombine eens spræken:

Haar schranderheid is meer dan eens aan my gebleeken;

Maar juist komt zy van pas daar aan.

T W E E D E T O O N E E L.

ISABELLA, COLOMBINE.

COLOMBINE, zingende.

ISABELLA.

'k Bid, maatig uwe vrolykheden,
 Te meer, daar gy me treurig ziet;

Gy zingt, terwyl ik zucht. Ik smeek, hoor naar myn reden

Deel in myn smart en zyt zo buitenspoorig niet.

COLOMBINE.

Geef ik u reden, om te zuchten?

Doe toch gelyk ik doe, denk om geene ongenuchten.

Zy zingt.

Ik zing, ik lagch, ik ben steeds vro'lyk.

ISABELLA.

Nog al meer?

In waarheid, Colombine, ik vleide my veelëer,

Dat gy, in myn verdriet, my zoudt tot hulp verstreken,

Dan zo gevoelloos...

COLOMBINE.

Wel, wat kwelt u toch?

ISABELLA.

Myn hart

Gevoelt geen leed of smart,

Die ik aan u niet kwam te ontdekken;

Gy weet zo wel als ik, wie myne ziel bekoort.

Wat moet ik onderstaan?

COLOMBINE.

Wel doe zo als 't behoort.

Loop. Blyf. Verricht het geen u 't minst kan schaaden.

'k Weet u niets anders aan te raaden.

ISABELLA.

Wat meent gy met uw blyf?

COLOMBINE.

Blyf die gy zyt.

ISABELLA.

Hoe, ik?

Neen, Colombine, neen, 'k voel me op dit oogenblik
 'Te sterk door teêdre min gedreeven,
 Om ongehuid te leeven.

COLOMBINE.

Begeef u dan op reis, en spoor uw' minnaar na;
 Veelligt treft gy hem hier of elders aan.

ISABELLA.

Wel ja,

Dat is een schoone raad, die zou my wel gelyken;

Neen, Colombine, nimmermeer

Zal ik, hoe sterk ik min, de plicht van schaamte en eer
 My in myn jeugd geleerd, voor zulk een drift doen wyken

COLOMBINE.

Wel trouw Casfander dan.

ISABELLA.

Dien afgeleefden man?

COLOMBINE.

Wat is daar aangelegen?

Hoor, naar ik u beschouw, en tusfchen ons gezeid,
 Kunt gy niets beters doen. Staan u zyn jaaren tegen,
 Denk om zyn fchyven... Hy zou kunnen...

ISABELLA.

't Onderschei

Van jaaren is te groot.

COLOMBINE.

Meer kunt gy ook niet zeggen,
 't Schoo

't Schort dus alleen aan d'ouderdom;

Is 't anders niet? Kom, kom,

Dan is u beider zaak gemaklyk by te leggen.

A R I A.

Veel mannen, schoon bejaard,

Zyn nog zeer vlug van aart,

En wederliefde waard.

Zy mijnen geen vermaak,

Als menig losse snaak;

Zy maaken geen grimasfen,

Die jongen knaapen pasfen;

Maar echter hebben ze iet,

Een zeker 'k weet het niet.

En dit ook is 'er van,

't Is beter zich te onthaalen,

En als meestres te praalen,

Met eenen ouden man,

Dan steeds slaavin te wezen,

En voor een' knaap te vreezen

Die zynen jongen tyd,

In rinkelrooijen slyt,

Terwyl zyn jonge vrouw

Weenend finelt van rouw.

Veel mannen, enz.

I S A B E L L A.

Dat zeker, 'k weet het niet, moet men in zulk een man

6 DE SPREEKENDE SCHILDERY;

Toch vinden... Maar wie kan,
Casfander ziende, dit met grond van hem verwachten?

COLOMBINE.

Dan moet, naar myn gedachten,
Geduld uw toevlucht zyn... Men mag dan zien...

ISABELLA.

Ziedaar

Staat zyn portrait. Hoe grys, hoe rimpelig en naar
Ziet hy 'er uit. Ik bid, beschouw zyn wezenstrekken,
Kan een gelaat als dit ooit liefde in 't hart verwekken?

COLOMBINE.

Het lykt hem, op een hair.

ISABELLA.

Zorg dat gy 't niet betast,
't Is nog niet opgedroogd. De schilder heeft belast,
Het zeer omzichtig aan te raaken,
Dewyl hy 't morgen af wil maaken.

COLOMBINE.

Hy heeft gelyk dat hy 'er bang voor is,
't Is ook een proefftuk, ja gewis;

ISABELLA.

Gy boert gestadig... Maar ik bid u laat ons spreken
In goeden ernst, en zeg my dan,
Of zulk een oud en lelyk man,
Al hadt hy zelfs geene andere gebreken;
Aan u behaagen zou? Zo ik my niet vergis,
Geloof ik, dat hy in uw oog zelfs haatlyk is.

COLOMBINE.

Wat dat belange... Maar het zyn hier andre zaaken.

Hem, die zich weet bemind te maaken,

Moet men beminnen... Doch men eischt, in dit geval,

Zo veel niet... Neen, uw voogd, kunt gy slechts veinzen, zal

Zich met den schyn van liefde vergenoegen.

ISABELLA.

Ik poog me, uit nood geperst, ook naar zyn' zin te voegen,

En fints men my meer vryheid laat,

Veins ik zyn vleitaal, die ik haat,

Met zo veel aandacht aan te hooren,

Als of zyn woorden my bekooren.

COLOMBINE.

Gy doet nog niet genoeg.

ISABELLA.

Nog niet genoeg? voorwaar,

Voor een oprecht gemoed valt veinzery zo zwaar...

COLOMBINE.

'k Beklaag u op myne eer.

ISABELLA.

Ik ben en blyf te onvreden.

Casfander rekent reeds op myn genegenheden.

En deze al te ongegronde waan

Maakt hem verrukt... Maar ik, 'ik ben met hem begaan,

Wanneer hy alles doet, om aan my te behaagen,

En op zyn' ouderwetschen trant

Van liefde spreekt, — zyn hart my aanbiedt met zyn hand,

En dus myn wedermin komt vraagen.

A R I A.

Myn godinne, hoor myn klagten,
 Zie myn' zuivren minnegloed;
 Gy moogt haast myn' dood verwachten,
 Zo gy wreed zyt van gemoed.

'k Zie hem dikwyls waggelend gaan,
 Om aan my zyn min te ontdekken.
 Hy neemt myn hand en sprekt my aan,
 't Geen my tot meely kan verwekken;
 Doch in welken zin men 't neemt,
 't Staat belagchlyk, op zyn jaaren,
 Zo verrukt, zo sterk, zo vreemd,
 Zyne liefde te openbaaren.

Myn godinne, enz.

C O L O M B I N E.

Wat antwoord geeft gy hem?

I S A B E L L A.

Ik zwyg gemeenlyk stil,
 En kan niet spreken, schoon ik wil;
 Maar hy verbeeldt zich, als ik stil ben, vol gedachten,
 Dat hy myn hart doet luistren naar zyn klagten.

C O L O M B I N E.

Op alles wat gy zegt weet ik niet anders dan
 Dit eenige; men kan
 Het noodlot niet weêrstreeven;
 Hy die geen keuz heeft moet naar die van andren leeven.
 Maar stil, daar is hy.

ISABELLA.

Wie?

COLOMBINE.

De aanstaande bruidegom.

Voorzeker komt hy, om

U zyne liefde en eerbied op te draagen.

ISABELLA.

Casfander!.. Och dat hem myne oogen nimmer zagen!

COLOMBINE.

Gedraag u naar myn' raad,

En toon den goeden man een vriendelyk gelaat.

D E R D E T O O N E E L.

ISABELLA, COLOMBINE, CASSANDER.

CASSANDER.

Bekoorlyke Ifabel! 'k verlangde, om u te groeten.
Hoe vaart gy?

COLOMBINE.

Wel, myn heer.

Tegens Ifabella.

Nu, sta hem toch te woord.

CASSANDER.

Ja, Colombine, elk zal bekennen moeten
Dat zy beminnlyk is. Zy heeft myn ziel bekoord.
Haare oogen, die myn hart doordrongen,

Verrukken my — doen my verjongen.

Maar hoe... Zy spreekt geen woord...

Tegens Isabella.

Wat schort u?

Tegens Colombine.

Kwelt haar iets?

COLOMBINE.

De liefde, die ze u draagt, verftomt haar, anders niets.

CASSANDER.

Ter goeder trouw?

ISABELLA, *ter zyde.*

Wat taal! wat logen!

CASSANDER.

Zulk een teken

Verrukt myn gansche ziel.

Tegens Isabella.

Myn engel! wil eens spreken.

Bevestig dit bericht, indien het u gevall',

Dat al myn zorg en vrees volftrekt verdwynen zal.

ISABELLA.

Geloof me, Colombine is, in u te berichten,

Niet zeer oprecht. Zy trekt gevolgen...

COLOMBINE.

Och! mynheer,

Uit fchaamte, uit zedigheit, dat vrouwlyk punt van eer,

Ontveinst zy haare drift... Laat u door my verlichten...

Gy weet, wat ftryd een meisje in 't jeugdig hart gevoelt,

Dat

Dat gaerne, zo het dorst, zou zeggen waar 't op doelt.

CASSANDER, *laghende.*

Maar eindlyk wordt de tyd geboren,

Dat haar zelfs de eer gebiedt van minnen en bekooren

Te spreken, en die reeds zo lang begeerde tyd,

Zal nu wel haast verschynen.

Niet anders als een lam 't oog van een' wolf verblydt,

Die hier en daar, uit hongersnood, liep kwynen,

Verheugt de bruiloftsdag den minnaar, die vast wacht,

Om het onnozel lam te omarmen... Maar gy lagcht?..

Zoudt gy mischien dien wolf ook vreezen?

COLOMBINE.

Ik zweer u, dat hy haar nooit zal verschriklyk wezen.

CASSANDER.

Ja, dat verzeker ik... Wy zyn het eens. Weláán,

Gy stemt dan toe, met my in 't huwelyk te treden?..

ISABELLA.

Zo als gy wilt.

COLOMBINE, *tegens Casfander.*

Zie nu, hoe uwe zaaken staan

En of ik onrecht had?

Tegens Isabella.

Toon toch meer tederheden.

CASSANDER.

A R I A.

Dat bekoorlyk woord,
 Doet myn ziel herleeven,
 Door tedre min gedreeven,
 Verrukt en bekoord. .
 Let 'er op myn schoone!
 Dat men liefde toone,
 Eischt het teder minnewicht.
 En dit te wederstreeven,

Zou 't misnoegen geeven:
 Want men verstoort het ligt;

Maar 't is vernoegd en bly, wanneer 't mag overwinnen.
 'k word reeds zyn kragt gewaar door u getrouw te minnen.

Dat bekoorlyk woord, *enz.*

COLOMBINE, *op eene schertzende wyze.*

Doe dan dat minnewicht uw liefde en tederheid
 Door eenig teken blyken.

CASSANDER, *glimlagckende.*

Hum, hum, dit zou my wel gelyken.

Gy spreekt gelyk het voegt.

COLOMBINE.

Het geen ik heb gezeid,
 Zeide ik ter goeder trouw.

CASSANDER, *ter zyde.*

Ik moet op alles letten;
 En hoe naauwkeuriger ik alles weege en wikk',
 Hoe meer ik word geperst, zelfs in dit oogenblik,

Om

Om myn geheim besluit onmidlyk voort te zetten.

Tegens Isabella.

Ik weet wel, dat ik u bedroeven zal, maar my
Bedroef ik zelf het meest... doch 't moet zo zyn...

COLOMBINE.

Hoe! Gy?

CASSANDER.

Ik moet, tot redding myner zaaken,
My tot de reis gereed gaan maaken,
En in de naaste stad...

ISABELLA.

Zo daadlyk?

CASSANDER.

Ja, terftond,

En zo myn plicht my niet verbondt,
Om met de aanzienelykfte leden
Des lands daar in gesprek te treden,
Zou ik niet gaan. Gy ziet, ik ben 't verplicht.

COLOMBINE.

Ja, ja:

CASSANDER.

't Is hoog tyd dat ik ga.

Ik ben 'er noodig, en men zal 'er op my wachten.
Ik stelde deze reis te lang uit...

COLOMBINE.

Maar 't is vreemd,

Zeer vreemd, naar myn gedachten,
Dat gy die reis juist onderneemt

Op 't punt van trouwen?

CASSANDER.

Na verloop van weinig dagen

Hoop ik hier weêr te zyn, om eindelyk myn min
Bekroond te zien... Maar schoon de reis my moet mishaaigen,

En ik myn waarde zielsvriendin,

Met smart verlaat, die smart vermindert, door 't bedenken,
Dat gy, myn schoone, my uw harte en hand wilt schenken.

COLOMBINE.

Gy speelt ons daar een' trek, die juist niet teder staat.

Tegens Isabella.

Gy houdt u als een beeld. Toon hem een bly gelaat.

ISABELLA, *tegens Colombine.*

Laat my begaan.

Tegens Cassander.

In deze omstandigheden...

Ontfeld... Getroffen door verdriet...

Dan weêr door vrees...

COLOMBINE, *stil tegens Isabella.*

't Gaat wel.

CASSANDER.

Zy schreit, nu zy me ziet

Vertr ekken... Nu myn kind, bedaar en hoor naar reden.

Uw droefheid — uwe smart —

Uw schreijen treft myn hart.

T R I O.

CASSANDER.

Ik moet, wat kan het schreijen baaten?

COLOMBINE.

Zal men haar, die men mint, verlaaten?

ISABELLA.

Helaas! wat doe ik hier alleen?

CASSANDER.

Vertroost u toch, myne uitgeleezen.

COLOMBINE.

Nu zal ze niet te troosten wezen.

ISABELLA.

Gy kunt dan gaan, en gaat dan heen?

COLOMBINE.

Gy gaat, daar zy smelt door geweest?

CASSANDER.

Hoe strecken my die tederheên.

Bezadig u, myne uitvarkooren.

Myn hart zal u alleen behooren,

Aan u, myn lief en anders geen.

ISABELLA.

Hoe zal ik, van u afgescheiën,

In stilte en eenzaamheid steeds schreijen,

En toevlucht zoeken in geweest.

COLOMBINE, *ter zyde.*

Hoe loos en listig en vol strecken,

Weet ze, naar zyn hart te spreken.

Ik wed, 'er leeft geen eenig man,

Dien zy, door list niet doeken kan.

CASSANDER.

Ik moet, wat kan, *enz.*

COLOMBINE.

Maar is 't niet mogelyk, om ditmaal t'huis te blyven?

Gy ziet hoe hier uw zaaken staan.

ISABELLA, *stil tegens Colombine.*

Waar moet ge u mede? Laat hem gaan.

CASSANDER.

Wel ja, ik zou wel kunnen fchryven,

Zo u myn afzyn waarlyk kwelt,

Dat ik te zwak, of ongefteld...

COLOMBINE.

Neen, dat vooräl niet.

ISABELLA.

Neen, die heuschheid zou niet voegen.

De liefde moet zich vergenoegen,

En zwygen, als de reden 't vraagt.

CASSANDER.

Gelooft gy 't? 'k zal dan gaan, hoe zeer het myn mishaaft.

ISABELLA.

Ja, ga vry.

CASSANDER.

Zo gy toch...

COLOMBINE, *ter zyde.*

Pak u maar fchielyk heenen.

ISABELLA.

En keer op uw gemak.

CASSANDER, *ter zyde.*

Dit alles fchynt geen meenen.

Hier fchuilt bedrog; maar zacht...

Hy gaat het wylt' te werk, die toeziet, loert en wacht.

Tegens Ifabella.

Dewyl gy dan myn afzyn wilt gehengen,

So laat u Colombine in uwe kamer brengen;
 En dat ze u daar vertroost', tot dat ik wederkeer.

ISABELLA.

Welaan dan.. Nu vaarwel, myn heer.

CASSANDER.

Vaarwel, vertroost u.

ISABELLA.

Dat geen dieven u berooven.

COLOMBINE.

Och schelmen:

ISABELLA.

Want, zo men geruchten mag gelooven,
 Zyn ze overal op weg.

COLOMBINE.

Ik denk en onderstel,

Dat uw pistoolen zyn gelaaden?

Die voorzorg is u aan te raaden.

CASSANDER.

Ma, zorg 'er maar niet voor.

COLOMBINE.

Vaarwel, myn heer.

CASSANDER.

Vaarwel.

Isabella en Colombine gaan in haare kamer.

VIERDE TOONEEL.

CASSANDER, *alleen.*

Ik peins dan hoe ik peins, myn dunkt, het kanniet wezen,

B

Dat

Dat Isabella, die my eerst zo koel ontving,
My nu beminnen zou?.. Ik ben niet buiten vreezen.

'k Ducht voor haar hartsverandering...

Eerst zo afkeerig! — nu zo teder!... 't Is een wonder.

Gewis, hier schuilt iets onder...

Ik ben het doel van haar vermaak.

Zy, in het bloeijen haarer jaaren

En vrouwen—ik reeds grys van haren...

't Is buiten tegenspraak,

Ik ben het offer, dat ze kiezen...

In my te spaaren zou haar doel zyn' wensch verliezen.

A R I A.

Wanneer men eens beslooten heeft,

Om 't oog eens grysaards te verblinden,

Dan weet men alles uit te vinden;

En meid en knecht en kind en vrinden,

't Schynt dat ieder hierin leeft.

Hy moog' zich vleijen zien en streelen;

Doch dit is slechts veinzery:

De vrouw poogt loos zyn hart te steelen,

Als zy hem lonkend treedt op zy.

De goede man wordt dus veroverd,

ô Roept hy: „ dit gedrag betovert.

„ Ga voort, ga voort”.

Schoon u dit, dommebloed, bekoort,

Weet, dat de hand, die u komt streelen,

En u zo onbedacht vervoert,

Gewis een moorddolk kan verheelen.

Terwyl men op uw leeven loert.

Wanneer men, enz.

Wat my belangt , die al zo oud geworden ben ,
 Verheugt me , dat ik reeds de minnestreken ken.
 In dat men , schoon ik juist niet loos schyn , werk zal vinden,
 Om my zo ligtlyk te verblinden.
 Men voorgewende reis legt beide reeds een' strik.
 Ik kan , me in dit vertrek verschuillende , bespieden ,
 Al 't geen 'er moog' geschieden
 Van oogenblik tot oogenblik.
 Nu achten zy zich vry...

Men hoort binnen als uitgelaaten lagchen.

Maar , welk een yslyk leeven!...
 Hoor lagchen , dat het klinkt... Het gaat daar binnen goed.
 De droefheid zal haar dus niet dringen tot in 't bloed...
 Maar evenwel , men schynt de vreugd geen maat te geeven.

Hy roept

Vaar zyt gy , Colombine?

V Y F D E T O O N E E L.

CASSANDER, COLOMBINE.

COLOMBINE.

Ik ben.... Hoe nog niet weg?
 Wy dachten , dat gy reeds vertrokken waart...

CASSANDER.

Maar zeg ,
 Is dit de reden dan , die u zo uitgelaaten
 Deedt lagchen?

COLOMBINE.

Neen, ter goeder trouw
 Dit is de reden niet: maar om dat uit de kouw,
 Waarin twee feisjes zaten,
 Het mannetje is gevlucht, borst ik in lagchen uit:
 Want Isabella, die het wyfje nu zag treuren,
 Begrypt, dat dit geval iets ongemeens beduidt,
 En dat 'er wel iets anders zal gebeuren,
 Om dat men zegt in 't algemeen,
 „'t Blyft nimmer by één ongeluk alleen”.

CASSANDER.

Maar gy?..

COLOMBINE.

Ik troost haar.

CASSANDER.

En al lagchende?

COLOMBINE.

Met reden;

En als by wederfuit; want door myn luid gelagch
 Wierdt Isabella meê gedwongen, hoe te onvreden,
 Tot lagchen.

CASSANDER.

Nu, 't is goed... Maar kom eens voor den dag
 En zeg de waarheid, mag ik op dien grondslag bouwen
 Dat Isabella my uit liefde wenscht te trouwen?

COLOMBINE.

Wel zeker. Twyffelt gy?

CASSANDER.

'k Sta toe dat zy my mint;

Maar mint ze op eene wys, daar ik geneuchte in vind?

COLOMBINE.

Wat wys? Wat meent ge? Zeg 't my eens.

CASSANDER.

Ik zou verlangen,

Dat ik van haar uit liefde werdt ontfangen,

En dat ze my niet nam in hoop, schoon onder schyn

Van liefde, om in het kort Casfanders weêuw te zyn.

COLOMBINE.

Wat lelyk denkbeeld! Gaf ze u immer blyk of teken

Van zulk een laag bestaan?

CASSANDER.

Hoor, Colombine, ik reken,

Dat men, van myn geval,

Lelyk men is gewoon te denken, denken zal.

Zodra een meisje is te overreeden,

Om met een gryzaard in den echt,

Vooral, wanneer zy schoon en aartig is, te treden,

Dan zegt de waereld straks, „haar liefde is niet oprecht;

„ Die beiden zyn niet voor elkander.

Het meisje trouwt om 't geld, althans om 't een of 't ander;

„ Maar nooit uit zuivre min.”

En ik heb in die taal geen' zin.

Ik wensch in de vrouw, met wie myn hart zich zal verbinden,

Een teedre oprechte ziel te vinden.

Maar, ik begeer dat zy, my trouwende, me ontfang'

Met zo veel liefde, en met zo weinig dwang,

Als jonge meisjes paaren
Met knaapen van gelyke jaaren.

COLOMBINE.

Dit is dan uw besluit?

CASSANDER.

Zo hoort het, naar ik meen,
Zeg nu, bemint ze my, gelyk ik voorstel?

COLOMBINE.

Neen.

CASSANDER.

Hoe zo?

COLOMBINE.

Gy vordert iets, dat nimmer kan geschieden;
Maar laat dat zyn zo 't zy... Geloof me, als een vriendin

Zo kiesch te zyn op 't stuk van min,
Zal, merkt gy zulks niet zelf? de reden u verbieden.
Men wil u minnen... Dit zy u genoeg.

CASSANDER.

Misfchien.

Verbeeldt gy u, dat ik, die eertyds was gezien,
Met zo veel achting by de vrouwen,
En voor zo wel gemaakt gehouên,
Dat steeds myn lof zweefde uit haar' mond;
Daar elk my 't pronkbeeld van 't geslacht der mannen vondt,
Thans niet begeeren zou, en zonder kwaad te vreezen,
Van haar, die ik bemin of trouw, bemind te wezen?

COLOMBINE.

Gy zegt, men vondt u zo... 't Was eertyds, eertyds — maar;
Daar snelde, tusfchen nu en eertyds, menig jaar.

ARIA.

A R I A.

Gy zyt niet, die gy voor dezen waart,
 Dat gy toen hadt is lang verlooren,
 Toen hadt gy iets, dat vrouwen kon bekooren;
 Toen hadt gy iets, dat nu geen liefde baart,
 Die blyde tyd, die vreugde dagen,
 Zyn nu voorby en blyven eeuwig weg;
 Poog u dan wyslyk te gedraagen,
 En zo de min u kan behaagen,
     Doe wat ik zeg,
     En overleg,
 Dat men, in liefdes handelingen,
 Meest al zich zelve moet bedwingen.
     Die, ontevreeën,
     Steeds vraagt naar reën.
 Vindt duizend rustverhinderingen.

Gy zyt niet, *enz.*

C A S S A N D E R.

Door my in 't huwlyk te verbinden,
 Bedoel ik niets, dan 't geen een man,
 Als ik, in d'echt verheugen kan.

C O L O M B I N E.

Is billyk, dat gy dit in 't huwlyk wenscht te vinden.

C A S S A N D E R.

En zo men trachten mogt, om my,
 Op de eene of andre wys, te doeken,
 zou 't wel merken... Ja, door alles te onderzoeken...

COLOMBINE.

Dat zou ik waarlyk doen, indien ik was als gy.

CASSANDER.

Om zeker van myn zaak te zyn.

COLOMBINE.

Dat zoudt gy ook, naar allen fchyn.

CASSANDER.

Ziet gy die oogen wel?

COLOMBINE.

Ó Ja, 't zyn Argus oogen.

CASSANDER.

Zy slaapen niet, denk daar vry aan.

Een man, als ik, wat men ook moog bestaan,

Wordt niet gemakkelyk bedroogen.

Vaarwel.

COLOMBINE.

Zo gaat gy nu?

CASSANDER.

Voorzeker.

COLOMBINE.

Wel, myn heer,

'k Wensch u dan goede reis: kom in gezondheid weêr.

ZESDE TONEEL.

COLOMBINE, *alleen.***W**at drommel of hem fcheelt! Wat of hem zo doet maalen

Men treft toch overal een foort van mannen aan,

By wie , al wat men doe ſteeds kwalyk is gedaan:
 Die nooit te vreden zyn , al wil men hun onthaalen
 Meer , dan ze waardig zyn.

Zy waanen ſteeds , door ingebeeld en ſchyn ,
 Dat ieder blind moet wezen voor hun jaaren ;
 Ja dat bevalligheid , en vreugd ,

Die ſlechts maar eigen zyn aan 't harte van de jeugd ,
 Zich met een aangezicht vol rimpels kunnen paaren ,
 Daar 't ligchaam is beroofd van kracht.

Neen , neen , Casfander , gy bedriegt u . 't Kan niet wezen ;
 Natuur heeft op ons harte een onweêrſtaanbre magt ,
 Zy doet de drift , die ons bezielt , uit de oogen leezen .
 Dierhalven , zo zy u niet van uw' waan bevrydt ,
 Is 't zeker , dat gy zulks volſtrekt onwaardig zyt .

Maar , op myne eer , ik ſpreek als of ik heer Casfander
 Hierby my hadt . . . Wel nu . . . Men neemt vaak 't een voor 't
 Hier ſtaat zyn beeldtenis , (ander,
 Zo juist getroffen of hy 't is .

Zy bezielt de Schildery.

Myn Heer , ik groet u . . . Maar , zoudt gy volſtrekt begeeren
 Dat men u teêr bemin ? . . . Gy vordert het , welân ,
 Men zal het doen , en zo gy 't eischt nog verder gaan ,
 Men zal u , als een' afgod , eeren .

ZEVENDE TOONEEL.

COLOMBINE, PIEROT.

PIEROT, *van buiten.*

Hou, Pieter, Karel, Jan... Is hier geen volk in huis?

COLOMBINE, *verwonderd.*

Wie drommel raast daar zo? Wie maakt zulk een gedruisch?

PIEROT, *ter kamer inlopende.*

Geen knecht, geen meid! Holla.. Geeft niemand taal of teken?

COLOMBINE.

Het is Pierot!.. ô Ja.. Ik ken hem aan zyn spreken,
En houding... Spreek dan...

PIEROT.

Hoe?

COLOMBINE.

Ja.

PIEROT.

Colombine!.. Gy?..

Zyt gy 't?

COLOMBINE.

Zyt gy 't?

PIEROT.

Ik ben 't.

COLOMBINE.

Ik ben 't.

PIEROT.

Hoe kwam het by
Dat

Dat gy hier zyt gekomen?

COLOMBINE.

t Is ons gewoon verblyf.

PIEROT.

Is heer Casfander dan

Gestorven, of is hy verhuisd?

COLOMBINE.

Gansch niet, de man

Leeft, en hier woont hy. Maar, hebt gy nog niet vernomen,

Hoe hy, tot raazens toe verliefd, op morgen ligt

Zyn huwelyk volbrengt.

PIEROT.

Zyn huwlyk? wat bericht!

Wat hoor ik! Heer Casfander trouwen!...

Zyt gy misfchien dat puik der vrouwen

Waarop hy is verliefd?.. Hoor, Colombine, ik zweør,

Indien hy zich dit dorst vermeeten,

Dat myn jaloerfche drift hem ftraks...

COLOMBINE.

Zacht!.. gy moet weeten,

Dat ik de geen niet ben, die hy bemint.

PIEROT.

Gy niet?

COLOMBINE.

Neen, maar zyn oog is, onder allen,

Op myn meeres, op Ifabella, juist gevallen.

Nu weet gy wat 'er is gefchied.

PIEROT.

En Ifabelle is hier?

COLOMBINE.

Voorzeker.

PIEROT.

Om wat reden?

COLOMBINE.

Casfander is haar voogd.

PIEROT.

Ha, ha! is dat de zaak?

COLOMBINE.

Ô Ja; want beide zyn haare ouders overleeden.

PIEROT.

Wanneer ik dit Leander kenbaar maak,

Ben ik in duizend vreezen,

Dat hy niet zal te troosten wezen.

COLOMBINE.

Leander is dan hier met u?

PIEROT.

Zo ik niet mis

Geeft onze wederkomst geen kleine hindernis.

COLOMBINE.

Hoe zo?

PIEROT.

Hoe zo? wel is dat vraagens waardig?

Leander wordt dus onrechtvaardig

Van Isabella, die hy teder mint, beroofd...

En my... Spreek... Is aan my wel beter lot beloofd?

COLOMBINE.

Gy mint my dan?

PIEROT.

'k Zou niet! maar gy?

COLOMBINE.

Ik kan 't niet zeggen.

PIEROT.

Waarom toch?

COLOMBINE.

Hoe! behoef ik dit wel uitleggen?

Verdient gy, dat men u, die, sedert dag en jaar,
Afwezig waart, en ons hier 't minste niet deedt weten
Waar gy gestooven waart, of in wat hoek gezeten,
Standvastig minnen zou?

PIEROT.

Myn lieve kind, bespaar
De moeite, om hier van meer te spreken.

Ik ben zo menigmaal verhuisd.

Ik heb het gansch heelal — 'k heb aarde en zeën doorkruist,
En kom nu van Cayenne.

COLOMBINE.

Cayenne is, naar ik reken,

Dan ver van hier?..

PIEROT.

Dat wil ik zweeren.

COLOMBINE.

Maar, mischien

Vondt gy de goudmyn daar.

PIEROT.

Neen: 'k heb 'er niets gezien

Dan

Dan woeste affchuwelyke wilden,

Die vry veel van ons volk verschilden;

Die, nors van houding en gelaat,

In 't minst niet waard zyn, indedaad,

Dat men, om hun te zien, zich blootstelle aan orkaanen.

COLOMBINE.

Orkaanen!.. 'k beef 'er van... Zaagt gy 'er wel?..

PIEROT.

Ik zag.

Eens zulk een sterk'orkaan. Hy duurde een' ganschen dag.

Wat wierdt ons schip gefold! Niets schein een' weg te baanen

Tot uitkomst. 'k Sidder, als ik denk...

COLOMBINE.

Heugt het u nog,

Zo zeg van dien orkaan het een of 't ander toch?

PIEROT.

Met groot vermaak wil ik u dit genoegen schenken,

Want, na 't gevaar, aan het gevaar te denken,

Gelyk een krygsman doet, by 't keeren uit den fryd,

Behaagt ons. Luister toe, zo gy nieuwsgierig zyt.

A R I A.

Wy gingen schein, niet duchtend voor gevaaren,

En staken af, en roeiden bly van land,

Gerust op roer en wand:

De westewind boodt ons de hand,

En stuwde ons langzaam voort, by 't wentelen der baaren.

De lucht betreft gansch onverwacht.

't Wordt, in een uurtyds, donkre nacht.

De winden baldren, en daar onder

Verneemt men blixemstraal en donder,

Dien eik van ons te ontwyken tracht.

De stuurman, die nu beeft,

En bang voor 't branden

Van klip of stranden,)

Ziet, dat hem het compas begeeft.

Nu vliegt de kiel

Tot aan de wolken,

Dan weêr zinkt ze in 't diepst der kolken,

Men vindt geen ziel,

Die iets dorst hoopen.

Ieder ducht hoe 't af zal loopen.

Men houdt zich naauwlyks op de been,

—— rolt onder een

En vloekt ontzind.

By 't naar gehuil van weêr en wind;

En by 't gekraak —— gewoel en schrik,

Van oogenblik tot oogenblik;

Niet af maar veelëer toegenomen,

Doen ons de golven schroomen

In dezen nood,

Voor een' gewisfen dood.

Eindlyk zien wy zee en winden,

COLOMBINE.

Uitgestormd en uitgewoed.

PIEROT.

't Licht verschynt en wy bevinden

Ons gerust en welgemoed.

Door vreugde en goeden wyn,

Ziet men allen schrik verslinden.

Door vreugde en goeden wyn

Is al ons verdriet maar schyn.

Eindlyk zien wy, enz.

Dit wordt door Colombine en Pierot, te zamen zingende, herhaald.

COLOMBINE, *lagchende*

Myn vriend Pierot, gy komt, naar ik kan hooren,
Voorzeker ver van hier.

PIEROT.

Och dit, dit tel ik niet:

Ik keer, schoon niet zeer zwaar van geld, gelyk gy ziet,
Gezond en vry, en heb niets by dien storm verlooren.
Al wat ik nu bedoel, wilt gy, bestaat hierin,
Dat ik myn zwerven staake, om u, die ik bemin,
In 't eind te trouwen.

COLOMBINE.

Wel... die voorflag... Nu wy spreeket
Elkandren nader... 'k Zeg intusfchen nog geen neen.

PIEROT.

Maar alles wel bekeeken,
Waar zal het met Leander heen? .
Wat moet hy doen? Zal hy gedoogen,
Dat Isabelle een' ander trouw?
En hy, dus in zyn hoop bedroogen,
Haar woord...

COLOMBINE.

Zy mint hem nog, en zo zy kon, zy zou
Haar hand niet aan Casfander geeven,
Ten zy ze, door ontzag, hier toe wierdt aangedreeven.

PIEROT.

Indien de zaak zo is, dan moesten wy dien echt,
Door list of door geweld, beletten.

COLOMBINE.

Ja, te recht.

om Isabella en Leander te verbinden,
al ik me, al wat ik kan, met blydschap onderwinden,
alsander is van honk.

PIEROT.

Voortrefflyk!

COLOMBINE.

En hy keert

Eerst weder na drie dagen.

Vy moesten dan dien tyd besteeden en iets waagen...

PIEROT, *de hand van Colombine neemende.*

Vy spreek gelyk behoort... 'k wil doen wat gy begeert:

COLOMBINE, *haare hand terugtrekkende.*

wyg dan.

PIEROT, *stoeijender wyze.*

Ja, schatje lief.

COLOMBINE, *hem afaveerende.*

Toon toch bedaarder zinnen.

PIEROT.

Gewis, want in het eind... ja 't huwlyk... onder 't minnen...

Geloof me, laat ons dezen band

och spoedig sluiten.

COLOMBINE.

Wel, ik geef u hart en hand,

so gy me maar bemint.

PIEROT.

'k Zou 't zelfde kunnen zeggen,

Maar 'k wil door achterdocht myn min geen strikken leggen;

En ik betrouw, dat my uw liefde, ô schoonste beeld,

Nooit kwaade parten heeft gespeeld.

COLOMBINE.

Neen, nooit, Pierot, neen, nooit... Gy moogt me vry geloo.

Geen mensch kost u myn hart ontrooven; (ven,

Het heeft alleen op u gedoeld.

'k Heb voor geen' ander man een gryntje min gevoeld.

D U C.

COLOMBINE.

'k Zal eindeloos tot u in liefde blaaken:

PIEROT.

De dood alleen zal my gevoelloos maaken.

COLOMBINE.

Ik zweer by 't hemellicht.

PIEROT:

Ik by uw schoon gezicht.

COLOMBINE.

Neen, nooit wordt u myn min ontroofd,

PIEROT.

'k Hou u steeds 't geen ik heb beloofd.

Gy mint my dan?

COLOMBINE.

Ja, wel te weeten.

Maar gy, Pierot?

PIEROT.

'k Zou u wel ceten.

Hy kuscht haare hand.

COLOMBINE.

Ach!.. zacht, gy byt, Pierot,

PIEROT.

Wat heil!.. wat lot!..

'k zal tot u steeds in liefde blaaken,
En nooit trouweloos bestaan.

COLOMBINE.

't Graf zal my slechts gevoelloos maaken,
'k Bid u, tot myn' dood toe, aan.
Maar als ge my eens mogt verſmaaden
En breeken hetgegeven woord?

PIEROT.

Maar zo ge my eens mogt verraaden,
En ſtappen met een' ander voort?

COLOMBINE.

Door wanhoop, dan beroofd van zinnen...

PIEROT.

Verlegen, wat ik zou beginnen...

COLOMBINE.

Pierot, myn lief, ik hielp u ſtraks van kant.

PIEROT.

Myn tweede ziel, 'k verworgde u met deez' hand!

COLOMBINE.

Welk een blyk van tederheden!

PIEROT.

ô Myne eenigſte aangebeden!

COLOMBINE.

Door deze hand ſtierft gy met wond by wond.

PIEROT.

Met deze twee verworgde ik u terſtond.

'k Zal eindeloos, enz.

PIEROT.

Maar hoe't hiermede ook zy, het komt me vreemd te vooren,
Dat heer Leander nog niet opdaagt.

COLOMBINE.

Waar is hy?

PIEROT.

Hy is gegaan hier digte by,
Om zich een weinig naar behooren
Te kleeden, en daarna zyn neêdrig compliment,
Gelyk men, onder zyns gelyken, is gewendt,
Aan zyn' heer oom Casfander
Te maaken.

COLOMBINE.

Hoe! is dan Leander
De neef van Isabelles voogd?

PIEROT.

Gewis.

COLOMBINE.

Wel wat gy zegt! Is hy zyn neef, dan moogt
Gy hem wel zoeken, en hier haalen.

PIEROT.

Ja, myn sch oone

Hy weet de weg en kent de spraak;
Voor my ik schep te veel vermaak
In u te zien, dan dat...

COLOMBINE.

Neen, dat men hulp betoone;
Bewys Leander uw gediensfigheid, ik zal
Intusfchen van dit zonderling geval

Aan Ifabella...

PIEROT.

Wel, 'k hoor, dunkt my, iemand komen;
Het is Leander zelf... Hy heeft my al vernomen,
Maar gy kunt daarom hier by ons wel blyven.

COLOMBINE.

Neen.

t Is beter, dat ik u met hem hier laate alleen.

A C H T S T E T O O N E E L.

PIEROT, LEANDER.

PIEROT, *ter zyde.*

t Is allcs geen verdriet... Men heeft ook dikwyls reden,
Om vergenoegd te zyn.

LEANDER.

Hebt gy myn' last volbragt?

PIEROT, *ter zyde*

Ik had dit voordeel niet verwacht.

LEANDER.

Hebt gy den ouden vos van myne tederheden
Verwittigd, en hoe ik opzettlyk herwaard koom',

Om hem, als mynen oom,

Te groeten, en zo hy genegen is te sterven,

Als bloedverwant, zyn goedren te erven?

PIEROT, *ter zyde.*

ô Wat vermaak!

LEANDER.

Spreek, schurk! eer ik u spreken leer.

PIEROT.

Ho, ho, zyt gy 't myn heer?

Gy moogt u wel, naar myn gedachten,
Door 't goed fortuin begunstigd achten,

Dat u hier bragt. Het is wel waar

Dat gy 'er juist niet aan zult treffen

Al 't geene gy zoudt wenschen; maar

Een ander goed geluk, dat gy niet kunt bezeffen...

Gy vindt een' andren Gy, en ik een' andren Ik.

LEANDER.

Wat meent ge, lompert!

PIEROT.

Wel, 'k vind, in dit oogenblik

U veel gelukkiger dan gy u dacht te wezen;

Maar 't geen u mooglyk zal doen vreezen,

Is, dat gy hier, misfchien,

Een' medeminnaar, en wel binnen kort, zult zien;

Doch laat u dit verhaal niet al te zeer verschrikken,

Uw zaak staat goed, en ik zal alles wel beschikken.

LEANDER.

Zo gy me tergt, ik zal.

PIEROT.

Indien gy hier eens vindt

Een minnares, die u, ondanks uw afzyn, mint.

LEANDER.

Zyt gy beroofd van zinnen?

Gy weet wel wie ik min en altyd zal beminnen.

Afwezigheid en tyd, gelyk u is bewust,
Heeft nooit dat liefdevuur gebluscht.

Heugt u niet hoe ik my standvastig heb gedraagen.

Toen een der negerinnen my

Geduurig kwam op zy,

En al deedt, wat ze kon, om my slechts te behaagen:

Heugt u wel hoe ik wederkeer,

Bestreedten door de min, — 't meêdoogen: hoe 'k myne eer
steeds heb beveiligd met myn zuivre liefde en zeden?

Daar ik u zeide: 't Is geene Ifabelle...

PIEROT.

Heden

is 't Ifabella wel... Verstaat ge my... Zy is 't;

En 't hart, dat men u nog betwist,

Heeft zy voor u bewaard... Hier woont ze...

LEANDER.

Kan het wezen?

Wat wonder, myn Pierot, myn vrind!

Is 't mooglyk, woont ze hier en heb ik niet te vreezen?...

PIEROT.

Zy woont hier en gy wordt oprecht van haar bemind.

Zy zal hier aanstonds zyn, dierhalven wil niet schroomen.

LEANDER.

Waar is, waar blyft ze dan, Pierot?

PIEROT.

Ik zie haar komen.

DE SPREEKENDE SCHILDERY;
NEGENDE TOONEEL.

LEANDER, PIEROT, ISABELLA, COLOMBINE.

ISABELLA, naar Leander loopende.

Zyt gy 't Leander?...

LEANDER.

Ach! myn waarde!

ISABELLA.

Worden wy

Thans door geen' schyn bedroogen.

PIEROT.

ô Neen, geloof uwe oogen,

Ik hen uw borg, verlaat u veiliglyk op my.

ISABELLA.

Komt gy dan hier, om my te redden uit myn lyden?

LEANDER.

'k Beken wel, dat ik u hier niet te vinden dacht;

Maar u, myn lief, zo onverwacht,

Hier aan te treffen, kan myn gansche ziel verblyden.

Ik kwam hier, om myn' oom...

ISABELLA.

En in dien oom vindt gy

Uw medeminnaar, die, hadde ik gewild als hy,

Reeds in den echt met my zou zyn verbonden.

LEANDER.

En gy zoudt dan, niet meer aan my gedenkende...

ISABELLA.

Ach!

Hadt ge u eens in myn plaats bevonden!..

Dat Colombine u zegg', hoedat ik nacht en dag
 Om u getreurd heb, en in traanen schein te baaden;
 Maar door den nood geperst...

LEANDER, *tegens Colombine.*

Gy zoudt haar dan geraaden—
 Geholpen hebben, om zo trouwloos...

COLOMBINE.

Hoe mynheer,

Men wist niet waar gy waart gebleeven,

En Isabelles jeugd en eer

Verboodt haar, zonder man te leeven.

Casfander biedt zich aan, en schoon ik graag bekenn',

Dat ik meer op uw zy dan op de zyne ben.

Want gy zyt jong, bekoorelyk en vaardig,

Casfander oud en zwak en niet beminnenswaardig,

Zo weet ik, dat geen mensch my toch betwisten zal,

Dat zulk een oude bloed meer is dan niet met al.

PIEROT.

En sointyds ook niet meer.

COLOMBINE.

Zou zy, naar uw gedachten,

Dan op u hebben moeten wachten.

Het zy gy kwaamt of niet?

LEANDER.

Voorzeker.

ISABELLA, *tegen: Leander.*

Ja, myn staat,
Schoon 't hart voor u was, 'scheen my 't huwen te gebieden
't Moest, dacht ik eindlyk, toch geschieden,
Gy weet, een juffer staat ligt bloot voor hoon en smaac

LEANDER.

Gy hebt gelyk, en 't komt my nu te vooren,
Dat, zo ik u in 't eind al hadd' verlooren,
Myn liefde toch, door oom Casfanders trouw,
Geen nadeel lyden zou.

ISABELLA.

Neen, neen, 'k blyf u getrouw. Stel alle uw vrees ter zyde
Leander was ten allen tyde,
En is en blyft, in lief en smart,
Te diep getekend in myn hart.

A R I A.

Als 'k, by nacht myne oogen sluit,
Dan droom ik van myn lief Leander;
Van hem alleen en van geen' ander...
Wryf ik den slaap ten oogen uit,
Dan staat hy, waan ik, voor myne oogen,
Toon, roep ik, toon my mededoogen.
Keer spoedig, toch, Leander, keer,
Of anders ziet gy my niet weêr.

D U O.

LEANDER.

Ik moest ook het zelfde lyden.
En bezweek schier onder 't slyden,

Ver uit uwe oogen,
 In 't hart bewoogen,
 Wat flect ik toen een' bangen tyd.

I S A B E L L A.

Nu mag liefde zegepraalen,
 Zy komt al ons leed bepaalen.
 Na zo veel smarten,
 Streelt ze onze harten,
 En maakt ons onderling verblyd.

L E A N D E R.

Laaten wy den dag vereeren,
 Waarop al ons leed verdwynt.

I S A B E L L A.

Kan men wel iets meer begeeren
 Als het echtgeluk verfchynt?

I S A B E L L A E N L E A N D E R T E S A A M E N.

Beide deelen we in die liefde,
 Die voorlang ons harte gricfde;
 Daar wy gevoelen,
 En ook bedoelen
 Denzelfden lust,
 Dezelfde rust.

C O L O M B I N E.

Men zou, al praatende, vergeeten,
 Dat onze minnaars, die ftraks aangekomen zyn,
 Naar allen fchyn,
 Iets dienen te eeten.

I S A B E L L A.

Gy hebt gelyk. Beschik hier 't een of ander.

PIEROT.

Wel,

De keuken, naar ik onderstel,
Zal hier niet schraal zyn...

COLOMBINE.

Laat my zorgen voor die zaak
En help my maar gereedheid maaken.

PIEROT.

Uw voorzorg, in dit opzicht, is
Zo tydig, en zo zeer te pryzen,
Dat ik u aanstonds moet bewyzen
De kracht van myne erkenenis.

Hy omhelst haar.

COLOMBINE.

Al zachtjes..

PIEROT.

Goed! maar naar ik reken,
Is myn vermaak ook uw vermaak.

ISABELLA, *tegens Leander.*

't Geviel u straks te spreken
Van myn getrouwheid... Mag ik naar die zelfde zaak,
Ten uwen aanzien, ook eens vraagen:
Hebt gy u wel getrouw in uwe min gedraagen?

LEANDER.

Getrouw, altyd getrouw. Pierot kan u bescheid
Van myn gedrag en liefde geeven.

PIEROT.

Myn heer Leander...? Ja... Gy zaagt in al uw leeven,

Gee

Geen grooter held in liefde en tederheid.

Zacht tegens Leander.

Mag ik haar van de negerin wel spreken?..

LEANDER, *zacht tegens Pierot.*

Zou, zo gy dat bestondt, u hals en beenen breeken.

Tegens Isabella.

Maar in dat afgelegen land

an men zeer ligt getrouw zyn en het blyven.

Hy, die al ontrouw gaat bedryven,

loont dat hy, ongevergd, daar trouwloos zyn wil, want

De vrouwen zyn 'er onbevallig:

In houding noch in spraak liefstallig,

Zy hebben niets dat eenig man,

Naar myn begrip, verleiden kan.

ISABELLA.

Vergeef het my... Ik heb gehoord en ook gelezen

dat men geen vrouwen vindt, die schooner kunnen wezen.

LEANDER.

Geloof veeleer het tegendeel.

Die 't zeggen, zwetzen tot dier vrouwen lof te veel,

Of willen by vergrooting spreken,

gelyk de reizigers die hunne minnestreken

Bewimpen, en hun trouweloos bestaan

Bepleitén, door ons aan te toonen,

Dat zy hun trouw en plicht te buiten zyn gegaan,

En dat men dient hun zwakheid te verschoonen,

Om dat zy, door de kracht van tedre aanminningheid,

Betoverd wierden en verleid.

Voor my, ik heb 'er niets van die bevalligheden,

Waar

Waarmede uwe Sexe in deze landen pronkt;
 Niets van die tederheid, die hier de min ontfonkt,
 En zo doordringend is in oogen en in leden,
 Gevonden. Neen myn' lief, 't heeft geen den minsten schyn,
 Dat men daar vrouwen vindt, die zeer bevallig zyn.

ISABELLA.

Die landstreek moet dan wel bedorven wezen
 In smaak en levenswyz'.

LEANDER.

't Is zo myne uitgeleezen.

Ze zou niet kwaad zyn, zo ze maar
 Niet al te zeer verwaarloosd waar'.

COLOMBINE, *tegens Pierot.*

Hoe staat gy zo, zeg, wat bedenkt ge?

PIEROT.

Ik heb myne oogen

Juist op die schildery, en worde ik niet bedroogen...

Mynheer Leander, zo gy dit portrait beziet,

Kent gy dan nog dat wezen niet?

LEANDER, *de Schildery door een vergrootglas beschou-
 wende.*

Zo ik my niet bedrieg... of zou ik my vergisfen?

Neen: 't Is Casfanders schildery.

COLOMBINE.

ô Ja, myn heer, dat kan niet misfen,

't Is zyn portrait...

ISABELLA.

Wel nu... Zeg eens, wat oordeelt gy?

Gelykt het?..

LEANDER.

Ja, 't gelykt; maar 't schynt me of zyne jaaren
 zich in de trekken van 't gelaat reeds openbaaren,
 Om schynt hier ouder dan toen ik hem 't laatste zag.

ISABELLA.

Beschouw het hier, myn heer... 't Staat daar niet op zyn' dag.

COLOMBINE, *tegens Pierot.*

Laat ons het by die tafel zetten.

*Columbine en Pierot plaatzen de schildery vocraan by
 de tweede scherm.*

LEANDER, *het portrait beschouwende.*

Ja, die 'er nu maar op wil letten,
 Kan 't klaar bemerken.

COLOMBINE.

Wel, indien het u gevall'
 Meijuffer dat men hier gereedheid maaken zal,
 Gaat u dan beide wat in onzen tuin vermaaken,
 'k Weet anders hier niet klaar te raaken.

T I E N D E T O O N E E L.

PIEROT, COLOMBINE.

PIEROT.

Gy spreekt juist naar myn' zin. Maak haast,
 'k Weet nauwelyks myn' buik, die van den honger raast,
 Te paaijen...

COLOMBINE.

Help my eens...

Zy

Zy brengen een gedekte tafel, met vier borden, midden op het tooneel.

Zet hier de kaersfen neder.

Men zet twee waschkaarsfen op de tafel, waarna Colombine een pasty brengt.

PIEROT.

Uitmundend! een pasty

Straks spreek ik die van nader by.

Ach, lieve Colombine!.. Ach! wist gy eens hoe teder.

COLOMBINE.

Nu, houd uw rust, Pierot, en laat dat maalen staan.

Of ga hier ook van daan.

PIEROT.

Die geurige pasty!.. Wie zou 'er niet naar taalen?

COLOMBINE.

Ik moet nog wyn gaan haalen.

En durf u hier alleen niet laten blyven, gy

Zoudt vast aan 't snoepen gaan.. Kom ga dan liefst met my.

E L F D E T O O N E E L.

CASSANDER, alleen.

Hy komt zeer zachtjes uit het vertrek, waarin hy zich hadt verborgen.

Ik speel haar nu een' trek, dien zy geenzins verwachten.

Hier ga ik uit, daar sluip ik in.

't Gaat alles wonder naar myn' zin.

'k Ben t'huis, schoon zy me afwezig achten.

De gedekte tafel zienle.

Maar hoe, wat keurelyke disch!

Of die voor my vervaerdigd is?

Een zeker niet... Wie of dit werkje dorst bestieren?.

De tafel is gedekt voor vieren. . .

In my acht men van huis... Genomen, 'k was het niet,
Men dacht me eens t'huis te zyn; dit ondersteld, dan schiet

De vierde hier toch over.

't Is noodloos, dat men tover'

om hier bedrog te zien... Het zy ook hoe het zy,

Men discht voor andren op, en denkt niet meer om my.

Hy telt op zyne vingers.

en bord voor Isabell', voor Colombine een tweede,

het derde en vierde..! Ja..! Zy bragten beide een' gast,

Elk zyn' bekenden, mede...

Zel nu, 't is ongemeen, uitmuntend opgepast.

A R I A.

Zo zocht men my in slaap te wiegen,

ô List! ô snoode ondankbaarheid!

Maar neen, men zal my niet bedriegen.

Neen, neen, 'k word niet zo ligt misleid.

Ik had wel schroom, ik dacht wel iet,

De veinzery viel ligt te ontdekken:

Maar dit, dit zeker dacht ik niet.

Voor wien toch zal dit alles strekken?

Ik zal hem zien... Loos tegen loos..

Ik zal de waarheid uit doen lekken...

Maar is de duivel wel zo boos?

Zo zocht men my, enz.

D

Waar:

Waarom is myn portrait verdraagen?

Hier stondt het... Waarom staat het daar?

Wie deedt zulks..? Zou het haar behaagen,

My, in myn aangezicht, te hoonen..! Ja, 't is klaar.

Maar dit, dit zal ik haar betwisten;

M'ontdekt somtyds een zaak door listen.

't Is billyk dat ik haar hier, naar verdienften, straf,

En 't spel, dat zy voor my berokk'nen, zelf verschaf.

Maar hoe zal ik dit werk beginnen?

Vertoon ik me onverhoeds, dan zal

Men listen, laagen, wat niet al,

Om my te doeken, ligt verzinnen.

Wat dan?.. My dunkt ze komen.. Neen..

Hoe zal ik toch de zaak bekuipen?..

Hier, onder deze tafel kruipen?

Of hier?... of daar?... Wat dan?... Waar hee

Hy plaatst zich onder de tafel.

Hier zou het beter zyn... De zaak is al gevonden...

Men wil juist, dat ik hier in myn portrait verschyn...

Zy hebben zich den strik zelf om den hals gebonden.

Wel nu, Casfander zal hier zyn;

Niet in zyn beeldtenis.. Laat u dit niet ver blyden.

Maar, dat de schildery,

Terwyl ik u bespie, my ter vermomming zy...

Welaan! ...Maar hoe... Zal ik myn beeld aan stukken snyd

En schenden dit gelaat?...

Ja... 'k weet geen' beter raad.

't Portrait behoort aan my. Voor wien heb ik te vree

Hy fnydt het aangezigt uit het portrair.

Het zy zo, nu het zo moet wezen...

Ten koste van myn beeldtenis,

Zal ik my selv' behouden moogen,

En nu beschouwen met myne oogen,

Hoe snood, hoe trouweloos men is.

En zal, by 't kaerslicht, my zo ligtelyk niet ontdekken:

Ook zal haar vrolykheid, mischien,

Beletten, my naauwkeurig te bezien;

En hoe 't ook uitvall', 't kan my tot geen nadeel strekken,

Doordien ik dan, in dit geval,

Zals zy doen met my; ook met haar handlen zal.

zy plaatst zich achter d' schildery, en steekt het hoofd door de opening, welke hyaan de zelve gemaakt heeft.

TWAALFDE en LAATSTE TOONEEL.

LEANDER, PIEROT, ISABELLA, CO-
LOMBINE, CASSANDER, *achter de schil-
dery.*

LEANDER, *tegens Isabella.*

Gy zoudt dan na zo weinig dagen,
Cassander hebben aangeslaagen?

CASSANDER, *zucht.*

My dunkt ik ken dat aangezicht.

ISABELLA.

Orzeker.

COLOMBINE.

Laaten wy 't voorleedene vergeeten.
Men denke aan hartzeer of verdriet
Nu langer niet.

Aan tafel.

ISABELLA.

'k Ben gereed.

PIEROT.

'k Verlang met smart naar 't eete

LEANDER, *aan tafel zittende.*

Neen, Isabella, 't kon volstrekt niet anders zyn...

PIEROT.

Men proev' toch eerst den wyn.

LEANDER.

Of ik had, zonder iets te schroomen,
In woede, daadlyk wraak genomen
Op hem, die my van u zo eerloos hadt beroofd...

PIEROT.

ô Ja, en zo men my gelooft,
Als heer Leander raakt aan 't woeden,
Dan houdt hy vol, niets kan zyn' vyand dan behoeden

ISABELLA.

Zoudt gy uw' Oom...

CASSANDER, *zacht.*

Men mint my teder.

LEANDER.

'k Zou, mischie

Om dat hy oom is, hem ontzien,

wachten, (want hy kan zo lang toch niet meer leeven,)

Tot dat ik hem den geest zag geeven.

CASSANDER, *zacht.*

Die booswicht!

ISABELLA, *tegens Leander.*

Dat men drink'.

LEANDER, *het glas neemende.*

loog, dat ik met u, myne Isabelle, eens klink'.

Zy klinken te zaamen.

CASSANDER, *zacht.*

Wat gaat myn wyn. Wat smart!

ISABELLA.

Uit al myn hart Leander.

PIEROT.

ing Colombine en my veel beter dan 't u ging.

Wy voelden geen vermindering

liefde, en waren steeds zeer teder voor elkander.

COLOMBINE.

Mer dan gy hebt verdiend.

ISABELLA, *tegens Leander.*

Waar kunt ge u van beklagen?

Ik flect in droefheid myne dagen,

En zonder hoop, en in bedwang,

Twee jaaren lang.

In reden en myn plicht geboden my te trouwen;

Schoon ik den man, die my zyn liefde boedt,

Slechts nam uit nood,

En met geen weërmin kost beschouwen.

Ik toonde hem wel tederheid,

Als hy zyn hart my open kwam te leggen;

Maar al wat ik hem heb gezeid,

Dat dacht ik nooit aan hem, maar steeds aan u te zegg

CASSANDER, *zacht.*

Wat ondernam ik toch?

COLOMBINE.

En 't geen nog verder gaat

CASSANDEE, *zacht.*

Ik barst van enklen spyt.

COLOMBINE.

Men weet byna geen raad,

Om d'ouden nar, vol liefde grillen,

Te minnen naar zyn' smaak... De zotskap zou wel will

Dat men hem teder minde, als of hy jong en frisch,

En nog behaaglyk was, hoe oud en grys hy is.

CASSANDER, *zacht.*

Caronje.

COLOMBINE, *tegens Pierot, hem een klap geevend*

Schurk!

PIEROT, *verbaasd.*

Wel hoe? Wat heb ik tog misdreeve

Geschiedt dit uit vermaak?

COLOMBINE.

Gansch anders is de zaak,

't Is dat ge my zo schoon een' scheldnaam hebt gegee

ISABELLA.

Foei, Colombine, foei, zo driftig!.

COLOMBINE.

Op myne eer,
't Geschiedt alleen, op dat hy beter leer!

PIEROT, *zyne hand aan zyn wang leggende.*

Ik heb u niets miszeid..

COLOMBINE.

Zwyg. Ik versta geen rede.
En eet en drink met vrede.

PIEROT.

Ik heb geen honger meer...

COLOMBINE.

Maar waarom scholdt ge my?...
Nu, word niet gek... Kom, kusch me, en alles is voorby.

*Hy kuscht haar.*LEANDER, *tegens Isabella.*

Dat wy 't ook deden?

ISABELLA.

Met vermaak.

CASSANDER, *zacht.*

Kan ik gedoogen?..

LEANDER.

Terwyl wy nu voor onzen echt...

ISABELLA.

Maar wyl Casfander meent, dat ik myn woord oprecht...

COLOMBINE.

Daar is niet aan verbeurd, al wordt die gek bedroogen.

Al hadt gy u, met eed op eed,

D^a.

Aan

Aan hem, ten plechtigsten verbonden,
 Dat raakt Leander niet.,. Woordbreeken is wat wreed,
 Maar al de waereld pleegt die zonden,
 Ten aanzien van de min.

Men zweert steeds in dien zin
 Dat men zyne eeden naar zal komen,
 Zo lang ons oogmerk eischt, dat men ze houden moet.

PIEROT.

Die vond is wonder goed,

CASSANDER, *zacht*.

Hadde ik haar eens getrouwd... Wat stondt my dan te schroo-
 (men!..)

COLOMBINE.

Ik moet u zeggen, zo ik denk,

Leanders komst verandert hier de zaaken.

Zyt zo onnozelen niet. Gedraag u wys en schenk
 Leander 't geen hem hoort... Casfander mag het maaker
 Zo goed en kwaad hy kan.

ISABELLA.

Maar, moet Casfander dan

My zyne stem, als voogd, tot onzen echt niet geeven.

LEANDER.

Hy zal het doen.

ISABELLA.

Ik vrees...

LEANDER.

Hy zal ons niet weêrstreeven.

Zyn hart is goed, hy heeft een eerelyk bestaan,

Zie zyne schildery slechts aan,

Gy zult in zyn gelaat, in geenen van de trekken,

Iets wreed, iets boos of snoad ontdekken.

ISABELLA.

Dit is zyn schildery... Maar, zo hy zelf hier was...

COLOMBINE.

Wel neem de proef eens, op wat wys ge u zult gedraagen!

Wanneer hy komt en gy hem spreekt. Kom ras.

Ja hem, in zyn portrait verlof tot trouwen vraagen.

ISABELLA.

Wat buitenspoorigheid!.. Maar wilt gy 't zo, welään,
k moet dan zeggen...

Zy staat op.

PIEROT.

Gy moet u onnozelen toonen.

ISABELLA.

En ook myne oogen neder slaan?

LEANDER.

Zeer goed.

ISABELLA.

Neen, wil me toch verschoonen,

ik kan 't niet doen.

COLOMBINE en PIEROT, *te gelyk.*

Ja wel... Heel goed!..

ISABELLA, *tegens de schildery spreekende.*

Mynheer Casfander,

Lie hier den man, dien ik verkieze... Uw' neef Leander.

Dat uwe liefde my van myn belofte ontsla...

Zoudt gy myn' echt met hem gedoogen willen?

CASSANDER, *zyne stem verheffende.*

Ja..

QUINTUOR.

ISABELLA.

LEANDER.

CASSANDER.

Wat wreed verdriet!
Dit wachtte ik niet!
Wie kon dit gissen?
Maar't kan nog misfen.
't Zou kunnen zyn dat
wy misfchien,
In dit figuur, den duivel
zien.
Hy zag ons aan,
Heeft ons verftaan.

Wreed verdriet!
Dit wachtte ik niet!
Hoe zal hy nu,
En my en U,
Met harde taal enfcherpe
reën,
Doen fcheiden, ach!
waar wil dit heen?
Och stemt gy wel
In dit bevel?
Wat hier gefchiedt,
Dit stem ik niet,
Ik sterf veel eer van
zielsverdriet.

Wat wreed verdriet!
Dit wachtte ik niet!
Wie zou't bezeffen?
Moest ons dit treffen?
Ik ben, ik ben geheel
ontroerd.
Hoe listig is dit uitgevoerd,
Hy zag ons aan,
enz.

*Hy zingt dezelfde
woorden van
Isabella.*

'k Zag alles aan;
'k Heb't al verftaan,
Wie zou't verzinne,
Iets te beginnen,
Het geenik heb gedaan?
bis.

Ik twyffel nog, fchoon
ik het zag,
'k Tref allen juist met
eenen flag,
Hoe, waarom of men
nu niet lagch!
Dat ieder nu onfchuldig
fchyn!
Men moet zo ras niet
fpraakloos zyn.
Gy fpande my
Hier loos een net,
Myn loosheid heeft uw
lift belet.
Ha, ha, ha, ha, wat
ben ik bly.
enz.

COLOMBINE.

PIEROT.

Wat wreed verdriet!
Dit wachtte ik niet!
Wie kon dit gissen?
Maar't kan nog misfen.
't Zou kunnen zyn, dat wy misfchien,
In dit figuur den duivel zien.

Hy zag ons aan,
Heeft ons verftaan,
En hoe't nu zy op my alleen
Valt nu de wraak, en anders geen.
Waar zal ik vliën?
Hem aan te zien;
Schoon hy't gebiedt,
Dat durf ik niet.
Ik wacht'er van,
De ftrengfte wraak,
Nu ik de zaak
Niet loog'nen kan.

Wat wreed verdriet!
Dit wachtte ik niet!
't Zal, zou ik vreczen,
De duivel wezen.
Ik ben verftomd, geheel ontfteld;
Ik ben benaauwd en uit het veld.
Hy zag ons aan,
Heeft ons verftaan.
enz.

*Hy zingt dezelfde woorden
van Colombine.*

CASSANDER, *tegens Isabella.*

Hoe! schynt u nu de tong te ontbreeken?

Waar peinst gy op!.. Wel nu... of durft gy dan niet spreken?

LEANDER.

Mynheer...

CASSANDER.

Zwyg, losbol, zwyg.

Tegens Isabella.

Gy waande dan, mischien,
My 't offer van uw snood bedrog te zien?

ISABELLA, *verlegen.*

Mynheer... Ik sprak oprecht... en zonder te overleggen.

Ik hoopte geenzins... en het geen ik kwam te zeggen,

Om nu uit deze onzekerheid...

'k Heb Colombine al meer dan eens gezeid...

Spreek, Colombine...

CASSANDER.

En wat of zy me al zal berichten?

COLOMBINE.

Dewyl gy alles weet, baat hier het veinzen niet.

Men heeft u dan bespot!.. 'k Beken, het is geschied;

Maar gy zoudt ons verplichten,

Indien ge ons dit vergaaft; en, ziende dat gy meer

Dan wy 't verstrikken kent, mynheer,

Belooven wy u nooit weêr, op die wys, te hoonen.

CASSANDER.

Moest men, door dit verraad, myn liefde en zorg beloonen?

PIEROT.

Ga niet te ver, mynheer, en oeffen wat geduld,
 Noch Isabella, noch Leander, hebben schuld.
 Men moet het minnewicht, waardoor de jeugd leert muiten,
 En de ouderdom zo ver van 't spoor gedreeven wordt,
 Dat men dien dykwils op moet sluiten,
 De misdaad wyten...

CASSANDER.

Hoe!..

PIEROT.

Hier is het, dat het schort.
 Dat minnewicht, wanneer het ons doet blaaken,
 Brengt ons waarheen het wil... 't vervoert ons, en wy raaken
 Daardoor verstrikt... en zo gy alles wel beziet,
 Zeg, blyft uwe Isabelle in uw familie niet?
 Wat hebt gy dan, schoon zy Leander trouwt, verlooren?

CASSANDER.

Voortreffelyk bepleit! 't zyn wondren die wy hooren.

Tegens Leander.

Maar, op dat ik bewys van myne gramfchap geev',
 Wil ik, dat Isabelle u trouwe, en met u leev';
 Door die verbindtenis zal ik my 't bestē wreeken,
 En lagch nog lang na u...

COLOMBINE.

Uw wraak is wel gebleeken
 Aan Isabella en Leander, dan, daar wy
 U meer misdeeden en strafbaarer zyn dan zy,
 Wilt gy u dan geen wraak verschaffen,

Wy-

Wyzendc op Pierot.

En op dezelfde wyze ons straffen?

CASSANDER.

Loop voor den duivel... Trouw...

COLOMBINE, *beleeft neigende.*

Wy wenschen ook niet meer.

En wy bedanken u voor deze straf, mynheer.

B E U R T Z A N G E N.

C H O O R.

ALLEN, *behalven* CASSANDER.

CASSANDER.

't Is in den bloei der jaaren,
Dat liefde noopt tot paaren;
Maar zy ontvluclit alöm,
Jaloerschen ouderdom.

Dat men thans
Zang noch dans

Voor liefde poog te spaaren;
Uit ons hart

Bant ze smart

En kan genoegen baaren.

Gelukkig, die de plaagen,
Der wufte minnevlaagen,
Als een stoutmoedig man,
Altyd weêrstreeven kan.

Ik voor my,

Hoe 't ook zy,

Wil haar niet langer draagen

In ons hart

Brengt ze smart,

En geeft ons bange dagen.

CASSANDER, *alleen.*

De Liefde is als een kind,

Nu wel, — dan ontevreden;

— Zo los gelyk de wind

Als ze iets begint.

Al haar gediensftigheden

Doen ons ten dwaalspoor treden;

Die haar 't gewilligst dient,

Is 't minst haar vriend.

Zy herneemen allen te zaamen het Choor.

LEANDER en ISABELLA te zaamen.

De min freelt, ongestoord,

Ons beider zielsverlangen;

Men roem haar, zo 't behoort,

En dans en juich in blyde maatgezangen,

Nu wy van haar ontfangen

Al wat het hart bekoort.

Zy herneemen te zaamen het Choor

COLOMBINE.

Gy zyt myn vreugd, Pierot.

PIEROT.

Gy houdt me als opgetoogen.

COLOMBINE.

My dan en myn Pierot.

PIEROT.

Ons treft een heilryk lot.

COLOMBINE.

Dat gluuren van uwe oogen.

PIEROT.

Die houding vol vermoogen.

COLOMBINE.

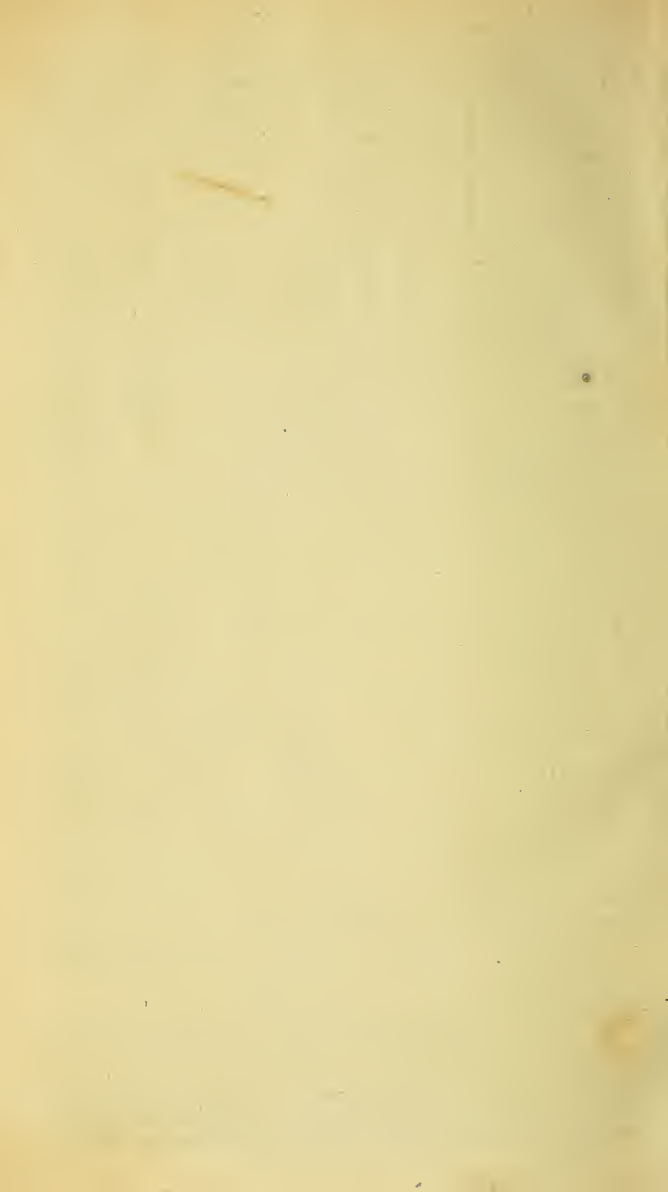
Voorfpelt, voorzegt een gloed.

PIEROT.

Voimaakt en goed.

Zy herneemen allen te zaamen de woorden van het Choor.

E I N D E.

Cleaned & Oiled

July 1953

